

Заріччя

Юрій Завадський

Я так довго — до правди,
до цього крісла, до котрого приріс нерішучістю,
до міста, що з прапорами, що вітає диктатора,
до кедів з позолотою, до когось,
до кого я так довго.

Я нікому нічого,
кома, котра може нас зрадити,
й одна знимка, котра може нас зрадити,
і диктатор, який може нас розчавити,
і диктатор, якому нічого.

Витравлюю кислотою свій сон,
а під затвердлим воском —
обопільна нерішучість, ми собі тінейджери,
ми собі не зізнаємося в зрадах,
ми собі аніправди.

Безвідповідально так співжити,
ділячись одним диктатором на двох.
Врешті цей шлях закінчиться,
і чи буде йому правда кінцем?

Ми обертаємо слова, погано пахнемо,
втрачаємо щось, може й бажаючи бути "нами",
не маючи зобов'язань, взуваємося
й виходимо, а там — якась республіка,
і пахне собі м'ясом свободи.

2015